

## Žluté štěstí

Taky máte nějaké své oblíbené místo? Místo, kam se vždy rádi vracíte, kde se cítíte chráněni před okolním světem, před povinnostmi a před tím vším nebezpečím, co na vás všude číhá. Jestli ne, tak nezoufejte. Mějte stále oči dokořán a brzy uvidíte, že jste ho už třeba dávno našli, jen jste si to v každodenním spěchu dnešního světa vůbec neuvědomili.

Za naší vískou roste hluboký les. Husté koruny jeho stromů nepropouštějí paprsky slunce, takže je v něm temno i za teplých letních dnů. Díky tomu o něm dříve panovalo několik pověstí a naši předkové spekulovali, co za poklad se v tajemném lese ukrývá. A já ho našla! Ten poklad je mé oblíbené místo.

Sluncem zalitá mýtinka se skrývá uprostřed lesa mezi skalami, které jako by tvořily její oponu. Jako vždy se posadím na kámen porostlý měkkým nadýchaným mechem. Kolem mě se třpytí poslední kapičky rosy, které tu od rána zůstaly. Rozhlédnu se okolo. Ze skalního útesu stékají pramínky vody a s tichoučkým žbluňknutím dopadnou na hladinu jezírka. Občas u jeho břehu nacházím stopy srnek, laní nebo lišek. Dnes tu ale pouze kvákají žáby a na sluníčku se vyhřívají dvě sýkorky. Na druhé straně mýtinky se na mě usmívají dva páry slunečnic. Jejich žluté jazýčkovité květy se natáčejí k slunci, které mě příjemně hřeje do zad.

Teď se vám asi honí hlavou, jak mohly takové slunečnice vyrůst uprostřed lesa? Jednoduše: nemohly. To já je tu vysadila, aby okouzly každého poutníka, který sem zbloudí. I přes to, kolik chvil jsem tu už strávila, pokaždé když sem přijdu znovu, jejich jednoduchá krása mě oslní tak, že bych je vydržela hodiny a hodiny pozorovat. Možná si říkáte, že mýtinka byla nádherná už předtím. Ano, máte pravdu, byla a jak! Ale víte co? Na nejkrásnějším místě musí růst i ta nejkrásnější květina!